

TOMPA MIHÁLY: IKARUS

Vergődöm a tenger dagályán,
Sirom nem lát remegni gyáván,
Bátran nézek bele...
A mélységtől sem fél, ki mint én,
Föl a napig repüle szintén,
És nem szédült feje.

Fent, fent valék... alázuhantam;
Elmúlhatok: megvan jutalmam;
Jelezve a siker...
Szép: akinek jut a dicső vég,
De azzal is köz a dicsőség,
Ki gondol, kezd, - ki mer.

Ülénk a bús sziget homokján,
S a vízre bámultunk... okolván
Sokért a végzetet;
A túlpárt...! a tenger-nyomta távol,
Mit nem repül át, meg se lábol,
Ki földre született!

Repülni...! hah...! teremts magadnak,
Mit természet, sors megtagadtak!
S én, - szárnyat alkoték;
A föld színét elhagyva lábam;

Győzelmi zaj hangzék utánam...

- Hódítva volt a lég.

A szárny emelt, - vágytam s repültem,
Lázás gyönyörtől részegülten,
Nem félve, látva bajt;
Fent a magasban, mint magasabban...
A föld fiát, hogy beavassam
A lég titkába majd.

De, - illetve, mi illethetlen:
A büszke nap bosszús-ijedten
Kél, üldöz és nyilaz...
Szárnyam sivít, ízekre tágúl
S leválik... a tüzes sugártúl
Megolvadt a viasz!

...Vergődöm - vívok szél- s dagállyal,
De rajtam új kéj futkos által;
Mily fennség...! mily esés...!
Hogy ezt felejtéssel takarja,
Tenger mélysége, ég haragja,
S veszttem: - mind, mind kevés!

A hullám a száraz felé tart,
S titkát fű-fával közli a part,
Éneklei a madár;
Völgybe s oromra könnyen ér el,
S a szívbe szállván ingerével:
Tenyészt, mint napsugár.

Élet jön a meddő szünetre...
A gondolat, meg van születve,
Nagy, munkás és örök;
Leend sok, a ki fenn se szédül,
Nem retteg a menny fellegétül,
Bár villámlik, dörög.

Betöltve éltem hívatása! -
A víz sirom' hadd ássa, ássa...
Kőszirt leszek neki;
Habját, melyet szétzúza bennem,
Ijedt, zajongó rendületben
A felhőig veti.

S lesz a hab is, mely rám özönlék,

Hogy elrejtsem: - felőlem emlék.
Vész, víz, ha szendereg,
Vagy foly köztük szilaj csatázás,
Örökre zeng itt a kiáltás:
Halandók, merjetek!